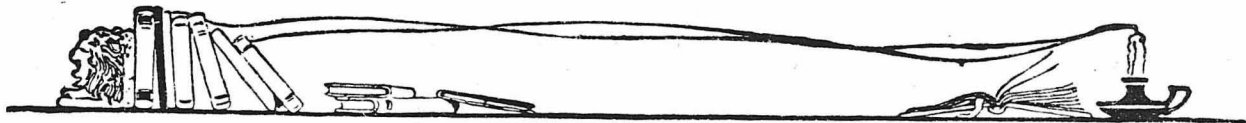

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗ ΤΩΝ ΛΟΓΙΩΝ ΜΑΣ

ΤΑ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΑΠΟΜΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΠΑΥΛΟΥ ΝΙΡΒΑΝΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

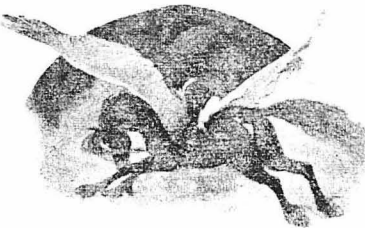
Δεν είναι βίβλος, αν κρατή τη χρονολογική σειρά στο άνω...

Ένα κτήνος σταλμένο από την Ειραμένη, που έφορευε τις άρχαιες τραγωδίες...

Ένα προίμιό στυβή ανθρώπου κατεί την προημαία του Περισπαστού...

Λίνοι τον ξέφυγον ακόμα στην Αθήνα. Ο άριστοκράτης αυτός...

Ένα δελινό— τις πρώτες ημέρες του τον γνώρισα—είμαστε καθισμένοι...

Θέλω ν' αγοράσω ένα εφημέριο νησάκι. Θα πάω ν' ασκήσω κεί.

Πόσο μακριά απ' τα πλήθη βρίσκεται με τα λόγια του αυτά!

Αυτή η στιγμή είναι αξιομνημόνευτη! προσθέται με προφητικό τόνο.

Τού φανερώταν και πολλοί οι πέντε. Κατόρθωσε να φθάση στους όχθις.

Τού φανερώταν και πολλοί οι πέντε. Κατόρθωσε να φθάση στους όχθις.

φέρη το μήνυμα μιας νέας Άνοιξης.

Με υπέροχα λόγια ζωγραφίζει το άρχαιο δράμα και όνειρεύεται την αναγέννηση του νέου Θεάτρου.

Τι σημαίνει όμως; Ο Χρηστομάνος άφίνει:

κάθε ακάθαρτο νερό μπρός στα πόδια του να χύνη εύκολόδοτον άρρο.

Ένα προί, μάς φέρνει το σύμβολο της «Νέας Σκηνης», σε μια σφραγίδα, που τη σχεδίασε ο ίδιος.

Περσποτούσαμε κάτω απ' τις πύριδες της Λεωφόρου Αμυαλίας.

Κεφάλαια! Τι νά τα κάνουμε; Μιά σάλα μάς φτάνει. Ούτε σπαργίτες ούτε πίτες.

Είπε ο Χρηστομάνος αυτός, που μιλεί έπι του όνειρεύεται το άριστοκρατικό θέατρο των όχθιων.

Είπε ο Χρηστομάνος αυτός, που μιλεί έπι του όνειρεύεται το άριστοκρατικό θέατρο των όχθιων.

του Χρηστομάνου της κόγχης του Διονύσου κεί του Χρηστομάνου, που τοποθετεί πόνο του την τελευταία καρέκλα στο κλειστό σάλονο.

Ας προσπαθήσω ε δικαίως να γευρωσώμε το περίεργο χάος. ΟΙ τρέι; το Παλαιού Φαλήρου έγιναν πέντε στη Λεωφόρο Συγγρού.

(Άκουσθε!)

Παύλος Νιρβανά